

STRIJD KREET.

OFFICIEËL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

Stichter: **WILLIAM BOOTH.**

BRAMWELL BOOTH, Generaal, 101 Queen Victoria St. Londen E. C. — **J. CUNNINGHAM**, Territ. Kommandant.

HOOFDKWARTIER VOOR NEDERLANDSCH-INDIË: JAVASTRAAT 16 — BANDOENG.

22ste JAARGANG No. 6.

1 JUNI 1921.

PRIJS 10 CENT.

De Roeping der eerste Discipelen.

Als nu Jezus gehoord had, dat Johannes overgeleverd was, is Hij wedergekeerd naar Galiléa; en Nazareth verlaten hebbende, is komen wonen te Kapernaüm, gelegen aan de zee, in de landpalen van Zabulon en Nefthalim; opdat vervuld zou worden hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: het land Zabulon en het land Nefthalim, aan den weg der zee, over de Jordaan, Galiléa der volken; het volk dat in duisternis zat, heeft een groot licht gezien; en degenen die zaten in het land en de schaduw des doods, hun is een licht opgegaan.

Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken, en te zeggen: Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

En Jezus, wandelende aan de zee van Galiléa, zag twee broeders, namelijk Simon, gezeigd Petrus en Andréas, zijnen broeder, het net in de zee werpende (want zij waren visschers); en Hij zeide tot hen: Volgt Mij na, en Ik zal u visschers der menschen maken.

Zij dan, terstond de netten verlatende, zijn Hem nagevolgd.

Mat. 4:12—20.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Aanstellingen:

Adjudante G. O. Cornelius naar Weltevreden, Reddingshuis.
Adjutant D. Eccles, naar Solo.
Adjudante M. Harvey, naar Soerabaja, Kliniek.
Adjudante M. L. Kruschwitz naar Semarang, Boegangan.
Adjutant A. W. Tilbury naar Weltevreden, Chin. Korps.
Adjudante M. R. Stitt naar Pelantangan.
Ensigne N. Buijsman naar Pelantangan, hulpziekenhuis.
Ensigne W. Smits naar Poerworedjo.
Kapiteine E. A. Brookes naar Weltevreden, Reddingshuis.
Kapitein A. J. Loois naar Celebes, Koelawi.
Kapitein V. Midtbø naar Semarang, Boegangan.
Kapiteine G. Muller naar Poeloe Si Tjanang, Sumatra.
Kapiteine M. Ohrstrand naar Semarang, Ooglijders- hospitaal.
Kapiteine M. Olswik naar Medan, Kinderhuis.
Kapiteine G. L. Priddle naar Weltevreden, Reddingshuis.
Luitenant I. E. Andersson naar Salatiga, Kinderhuis.
Luitenant T. Englund naar Poerworedjo.
Luitenant H. Karlsson naar Weltevreden Chin. Korps.

Bandoeng, 20 Mei 1921.

J. Cunningham,
Territoriaal Leider.

VAN DEN LESSENAAR van den CHEF-SECRETARIS.

21 Mei 1921.

DE TERRITORIALE LEIDER.

De steden Batavia, Soerabaja en Semarang en de inrichtingen te Malang, Toeren en Pelantangan hadden het voorrecht de afgelopen maand door den Territoriaal Leider bezocht te worden. Deze reizen, tezamen met het vele andere werk, bezorgden den Kolonel eenige drukke weken, hetgeen echter niet verhinderde, dat hij in verschillende posten grooten zegen kon brengen in de door hem geleide samenkomsten.

* * *

TERUG OP HAAR POST.

Adjudante Harvey keerde op 30 April van haar buitenlandsch verlof terug op Java. Den Zondag daarop was zij „speciaal” in de korpsen te Weltevreden. Blijikbaar heeft zij zeer van de rust geprofiteerd. Vol energie en opgewektheid is zij tenminste tot ons teruggekeerd en naar haar vroegere aanstelling in de vrouwen- en kinderkliniek te Soerabaja gegaan. Moge haar verblijf daar gezegend en ten zegen zijn!

* * *

EUROPEESCH VERLOF.

Adjudante Hallman van het ooglijders-hospitaal te Semarang en Adjutant Andersson van de leproserie te Poeloe Si Tjanang (Deli) zullen per ss. „Ternate” dat op 11 Juni van Priok vertrekt, naar Europa gaan, met het doel eenige maanden verlof in Zweden, haar vaderland, door te brengen.

De beide Adjudantes hebben met groote toewijding haar werk verricht en wij wenschen haar van harte een goede reis en behouden overtocht. Mogen zij een gezegden tijd in den kring harer familiën en vrienden doorbrengen.

* * *

De Roepstem van het Kruis

door wijlen Mevrouw Generaal Booth.

WE zaten bij elkaar en staarden zwijgend naar de plaat, getiteld „De Kruisiging.” Eindelijk wendde ik mij tot mijn gezellin en, op den Christus wijzende, zeide ik: „Zou daar tegenover iets te veel zijn?” Zij had gepraat over opofferingen! De tranen welden in haar oogen op en zij schudde haar hoofd, maar kon geen woord uitbrengen. Zij gevoelde echter ten volle, wat het zeggen wilde. Zij gevoelde zich beschaamd. Ik kon op haar gezicht de schaamte lezen bij de gedachte aan de onbeteekenende offers, waarover zij had gesproken. Hoe verachtelijk kwamen die alle haar voor, terwijl zij die mooie schilderij bekeek!

Na dien tijd heb ik heel vaak gedacht — wat zullen onze opofferingen zijn, als wij Hem zien? Wij gevoelen nu reeds schaamte, als wij eens iets van Zijn heerlijkheid zien en als we bedenken, wat Hij voor ons geweest is en wat Hij altijd voor ons zou zijn, als wij het Hem slechts toelieten; maar welke gevoelens zullen zich van ons meester maken, als wij Hem zullen zien! O, lieve vrienden, Hij werd daadwerkelijk gekruisigd! Het was niet maar een vertooning. Het was geen sentimentaliteit. Het was geen gevoelsuiting, dat Hij dat kruis naar Golgotha droeg, dat Hij er aan genageld werd — een schouwspel voor hemel, aarde en hel. Neen, dat was geen gevoelsuiting. Dat was doodelijk ernstige werkelijkheid! Die nagelen waren werkelijk nagelen; die speer was werkelijk een speer; het kruis was werkelijk een kruis — en een akelig, ruw kruis ook. Er waren daarbij geen guirlandes van bloemen — neen, het was een daadwerkelijke kruisiging, een werkelijk sterven, waarbij ieder deel van Zijn heilig lichaam de meest duldlooze smart leed. Maar Hij doorstond dat alles; en Hij wenscht, dat wij met Hem gekruisigd zullen worden en ook met Hem begraven.

POERWOREDJO.

De laatste maanden hebben onze officieren alhier veel moeite gehad om een geschikt nieuw kwartier te vinden, daar het tegenwoordige gebouw ontruimd zal moeten worden. Ensigne Smits is er in geslaagd een geschikt huis, in een heel goede wijk te vinden, dat dezer dagen betrokken zal worden. Den Poerworedjosche strijders van harte hiermede gelukgewenscht.

* * *

ZELFVERLOOCHENINGS AANVRAGE

De tijd voor deze aanvraag is weder aangebroken en wij doen met vrijmoedigheid een beroep op al onze vrienden en belangstellenden in onzen arbeid, om ook dit jaar weder hun edelmoedigen steun te verlenen.

Iedereen zal licht begrijpen, dat de druk der bijzondere tijdsomstandigheden ook ons werk treft en wij vrouwen daarom, dat dit een reden temeer moge zijn voor hen die ons steunen, om hunne bijdrage te regelen in overeenstemming met de groote behoeften.

* * *

VERANDERING VAN AANSTELLING.

Uit de officiële mededeelingen zal blijken dat eenige officieren van aanstelling hebben moeten verwisselen. Dit was eensdeels noodig door de aankomst van de versterkingen. Wij wenschen al deze makers een gezegend en nuttig verblijf in hun nieuwe standplaats.

* * *

O, de menschen praten over begraven worden met Hem, maar hoevelen zijn er, die daaromtrent werkelijk iets weten? Zij zijn nog maar wat levend, als ge ze maar op de juiste plek raakt. O, moge God ons helpen werkelijk en inderdaad met Hem gekruisigd te zijn, en begraven te zijn met Hem, zoodat we om niets anders zullen geven, dan om Jezus Christus en Dien gekruisigd!

Ik dacht, toen ik deze woorden, die langen tijd geleden hoonend en vol sarcasme werden uitgeroepen, las: „Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen,” — toen dacht ik: „Neen, en niemand, die anderen wil verlossen, kan zichzelf in dien zin redden. Dat moet gaan met opoffering van zijn aardse belangen, van zijn aardse vooruitzichten.”

Hij, Jezus, moest Zijn moeder, Zijn discipelen en Zijn familie verlaten. Zijn liefde voor hen moest minder zijn, dan Zijn liefde voor ons heil — Zijn eigen leven heeft Hij zelfs minder liefgehad. Hij kon ons niet verlossen, zonder alles, wat Hij in deze wereld had, te verliezen. Wij kunnen niet anderen redden en onszelf; evenmin kunnen we het beste deel van onszelf redden, zonder het andere deel te kruisigen.

Als Jezus van u uw zoon vraagt, of uw dochter, of als Hij uw geld vraagt, of uw invloed, breng dat alles dan tot Hem, leg ze neer bij Zijn kruis. Of misschien vraagt Hij uw goeden naam van u. Wilt gij ophouden u bezorgd te maken over wat de menschen van u zeggen of denken, en uw reputatie naar het kruis brengen? Hij wenscht alles, wat gij hebt of zijt, het Zijne te kunnen noemen. Bedenk het wel, gij Heilssoldaten en vrienden, gij kunt met niets minder volstaan! Gij kunt geen redder van menschen zijn en tevens uzelf behouden. Gij moet gekruisigd worden. Wilt gij u in ieder opzicht aan het kruis brengen? Als ge dat zult doen, dan zult ge, naar Hij zegt, het eeuwige leven vinden.

CELEBES.

Met heel veel genoeg namen wij kennis van de door Majoor Thomson op Celebes gehouden Divisie-demonstratie. Op pag. 4 vindt men hierover een verslag. De Majoor was zeer ingenomen met het welslagen van de poging en ook wij verheugen er ons in dat ook de volkeren op Celebes in beweging komen om Gods lof luide te verkondigen. Slapende zielen moeten wakker gemaakt worden en gebracht tot de kennis van de wondervolle genade des Heeren.

MUZIEK EN ZANG.

Over de geheele wereld is het gebleken dat goede muziek en zang een krachtige hulp is in de samenkomsten. Dat niet alleen, maar het zijn ook heerlijke middelen geweest, in vele gevallen, om menschen tot bekeering te brengen.

Ik ben er diep van overtuigd dat, wanneer wij erin slagen om ook in Indië meerdere zangbrigades en muziekkorpsen te vormen, het zooveel te gemakkelijker zal zijn groote scharen volk met het Evangelie te bereiken.

In dit verband is het aanmoedigend te lezen, in de rapporten op pag. 4, dat Kommandant Schipper een heel aardig muziekkorpsje heeft gevormd, dat reeds goede diensten bewijst, o. a. in den kampdag te Depok. Wij wenschen het nieuwe muziekkorps alsook de Zangbrigade in Bandoeng, groot succes toe.

INTERNATIONAAL NIEUWS.

DE GENERAAL is op 11 April j. l. te Londen teruggekeerd van zijn glorieus reis door den Westelijke staten van Noord-Amerika en Canada en was vol lof over de belangrijke voortgang van den Legerarbeid, dien hij geïnspecteerd heeft.

De activiteit van onzen Leider is een navolgenswaardig voorbeeld. Gedurende de laatste twaalf maanden heeft hij, matig geschat, een afstand van ongeveer zestigduizend engelsche mijlen afgelegd; twaalf landen bezocht; meer dan driehonderd samenkomsten geleid; interview met een eindeloos aantal journalisten gehad; talloze conferenties met Officiëren en Soldaten geleid over de meest verschillende onderwerpen, met de moeitvolle voorbereiding die daarbij behoort; ontelbare artikelen geschreven en onder dat alles bleef de kracht van zijn geest gespitst op het bereiken van het groote doel: het brengen van het Koninkrijk Gods tot de harten van zijn medemenschen.

DE CHEF VAN DEN STAF leidde een veldtocht in Denemarken, waar duizenden en duizenden de verschillende meetings bijwoonden. Onder meer leidde hij ook samenkomsten voor jongelieden boven vijftien jaar. Een aantal jongelui gaven zich op voor het Officerschap en voor het zendingswerk, terwijl 320 zielen verlossing zochten.

COMMISSIONER Howard, de vader van den Territoriaal Leider van Nederland, bezocht dit land en leidde in verschillende centra openbare bijeenkomsten, waarin 130 zielen den Heer zochten.

COMMANDER EVA BOOTH is door den President der Ver. Staten van Noord-Amerika uitgenoodigd zitting te nemen in een Comité tot hulpverlening in de door hongersnood geteisterde streken van China. Dit was een van de laatste regeeringsdaden van Pres. Woodrow Wilson.

COMMISSIONER MC. ALONAN leidde, tijdens zijn bezoek aan Korea, een gedenkdienst ter gedachtenis van wijlen Commissioner French. Vóór zijne aanstelling over de West-Territorie van Britsch-Indië, waar God hem tot hooger dienst opriep, was de Commissioner de territoriale leider van Korea.

De opbrengst van de Zelfverloocheningsaanvraag in China, waar COMMISSIONER PEARCE de Territoriale Leider is, bedroeg dit jaar het dubbele van die van het vorige jaar en dit niettegenstaande groote streken van China nog onder de verschrikkelijke hongersnood leiden.

Een van onze korpsen in Tokyo, Japan, telt onder zijn soldaten een professor, die onlangs een soort celluloid, dat onontbrandbaar is, uitgevonden heeft. Onze makker heeft besloten zijn uitvinding niet dienstbaar te maken aan eenig doel dat in strijd is met zijne beginselen als Heilssoldaat.

Van een onzer scholen in het Noorden van Engelsch-Indië komen berichten van een geestelijke opwekking. Onlangs kwamen dertig jongens aan de zondaarsbank en daar deze soort jongens niet gemakkelijk zulk een stap nemen, geeft deze gebeurtenis alle hoop op een geestelijke beweging.

In Euston Road, Londen, vlak bij de voornaamste spoorwegstations, drinkgelegenheden en plaatsen van vermaak, in het brandpunt van het Londensche leven, vindt men een der tehuizen van het Leger des Heils, waarvan bij dag en nacht de woorden uitstralen:

„Verzoent u met God” welke boodschap groote aandacht trekt.

Het Leger heeft nabij Praag (Czecho Slovaikië) een reddingshuis geopend, de eerste inrichting van dien aard die ooit in deze republiek bestaan heeft.

BRIEF VAN DEN TERRITORIALEN LEIDER.

Aan de Makers en Vrienden van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië.

Langs dezen weg doe ik een beroep op allen die ons werk een goed hart toedragen om ons te hulp te komen in verband met onze jaarlijksche ZELFVERLOOCHENINGSAANVRAGE want wij hebben den steun van allen hoog noodig om het doel dat wij ons voor oogen stellen, te bereiken.

De meesten der lezers van de Strijdkreet zullen er wel van overtuigd zijn dat ons werk, jaar in, jaar uit, gestadig is toegenomen, zoodat wij thans veel meer mannen, vrouwen en kinderen dan ooit te voren hebben, die onder onze zorgen staan en op ons rekenen voor hun dagelijks voedsel en onze hulp in ieder ander opzicht.

De KINDERHUIZEN zijn meer dan ooit gevuld en dagelijks wordt ons gevraagd ruimte te maken voor meerdere behoeftige jongens en meisjes.

De REDDINGSHUIZEN voldoen aan een behoefte in deze kolonieën, waarover moeilijk verder in deze kolommen kan worden uitgewijd. Echter kan er van gezegd worden, dat zij inderdaad een reddingsboot voor menig arm, omlaag zinkend meisje zijn, dat, waren deze huizen er niet, allerwaarschijnlijkst verloren zouden zijn in de allerdroevigste beteekenis.

Het OOGLIJDERS-HOSPITAAL te Semarang gaat, onder de bekwame en sympathieke leiding van Brigadier Dr. Wille en zijn toegewijde staf, voort de meest waardevolle hulp te verschaffen aan honderden arme lijdens. Onlangs is Majoor Dr. Morrison in het land gekomen en is nu ook betrokken in het wondervolle werk, dat reeds vele jaren, zich voortdurend uitbreidt.

BOEGANGAN is uitgebreid gedurende het afgelopen jaar en bevat op het oogenblik waarop dit geschreven wordt, ongeveer vijfhonderd van de meest arme, meest zieke en men mag bijna zeggen, meest droeve schepselen die in eenig deel van deze schoone eilanden tezamen gebracht zijn. Het is prachtig te zien hoe ze daar teeder verzorgd worden en voorzien van goed voedsel en goede ligging. Maar om te zien hoe die wonden,—die groote, gapende, vreeselijke wonden, waar mede zoovelen hunner behebt zijn, behoorlijk gereinigd en verbonden worden door onze officieren, dat is praktische godsdienst in practijk gebracht te zien. Dat maakt dan ook een indruk op den aanschouwer, die door niets uit het geheugen kan worden gewischt.

DE MILITAIRE TEHUIZEN zijn gedurende het afgelopen jaar evenals te voren een zegen geweest voor menigen jongeman, die zich anders een vreemdeling in een vreemd land gevoeld zou hebben, maar die door de liefdevolle zorg van onze Officiëren, vriendschap hebben gevonden, die hen geholpen heeft om den nederwaarts hellenden weg te ontvliden.

Een volstrekt niet onbelangrijk deel van het werk onzer Officiëren in de militaire tehuizen is geweest het bezoeken van de zieken in de hospitalen. Op deze wijze werden honderden geholpen en gezegend.

Van Majoor Thomson, den divisie-Officier voor CELEBES hebben wij juist een aanmoedigend bericht gehad omtrent zijn eerste centrale bijeenkomsten, waarbij hij de onderwijzers en afgevaardigden van de onderscheidene zendingsposten en scholen, tot een totaal van ongeveer vijfhonderd menschen had vergaderd. De verslagen nagaande, hadden zij de meest merkwaardige samenkomsten die het Leger des Heils ooit gekend heeft in Celebes en allen keerden terug naar huis en arbeid, begeerig om dit glorieuze verlossingswerk te vermeerderen en uit te breiden.

Het werk van de SOERABAIASCH KLINIEK blijkt bij voortdurend een groote zegen te zijn voor groote scharen arme lijdenden. De Officiëren beoefenen niet alleen hun Christelijke barmhartigheid in de inrichting, maar gaan dikwijls uit om de zieken en stervenden in de allerarmste buurten te bezoeken. Wat kunnen deze zusters hartverscheurende verhalen doen van de verschrikkelijke gevallen die onder hun aandacht komen!

Onze lezers zullen zich eenig denkbeeld kunnen vormen van de uitgebreidheid van het werk dat in deze Soerabaiasche inrichting verricht wordt, wanneer ik zeg dat gedurende het afgelopen jaar meer dan honderd kleintjes geboren werden en er ten naaste bij veertig duizend gevallen werden behandeld van meer of minder ernstigen aard.

Over het werk in de onderscheidene SCHOLEN EN KORPSSEN OP JAVA ontvangen wij zeer aanmoedigende rapporten. Momenteel zijn onze officieren en trouwens alle heilssoldaten in de geheele wereld, betrokken in een bijzondere poging waartoe de Generaal het geheele Leger des Heils heeft opgeroepen om zielen te winnen en heilssoldaten te vormen en zendeling-officiëren uit te zenden in ieder deel der wereld.

De laatste maanden hebben wij groote reden tot dank gehad aan den GENERAAL voor zijn hulp door het zenden van dertig nieuwe officieren tot ons in Nederlandsch-Indië, die reeds zeer gewaarde hulp verleen in dit vregdevol en glorieus werk om de armen te helpen en blijdschap aan anderen te brengen.

Met betrekking tot het werk dat onze makers dagelijks doen ten behoeve van de arme LEPRALIJDERS en de uitbreiding van de leprozerieën die reeds bestaan en ook de plannen voor de nieuwe kolonieën, zou het noodig zijn om de geheele ruimte van een Strijdkreet te gebruiken om er eenig denkbeeld van te geven. Op het oogenblik zijn wij bezig met de uitbreiding van de leprozerie te Pelantoengan, die reeds langen tijd te klein is voor het aantal patiënten dat wacht op opname. Op de leprozerie Semaroeng te Soerabaia zijn wij ook bezig nieuwe slaapzalen te maken.

Op de leprozerie Koendoer gaat het werk prachtig vooruit en op Poeloe Si Tjanang is het laatste jaar in menig opzicht een zeer opmerkelijk jaar geweest. Het sterfte-cijfer is met 50% gedaald en de patiënten zijn niet slechts tevreden in hun droevig lot, maar wonderbaar gelukkig en meer dan dankbaar aan de officieren die hen liefhebben en leven tot hun welzijn.

Verschillende nieuwe geneesmiddelen worden beproefd en hoewel wij nog niet kunnen pochen op de verkregen resultaten, kunnen wij toch wel zeggen, dat de patiënten vol hoop zijn. Ten deze worden wij zeer gesteund door ons Internationaal Hoofdkwartier, dat geen gelegenheid voorbij laat gaan ons inlichtingen of geneesmiddelen te zenden uit alle delen der wereld. Momenteel wordt niet alleen op de kolonieën, doch ook door verschillende doktoren gebruik gemaakt van de medicijnen die ons bezorgd zijn door Internationaal Hoofdkwartier.

Een klein meisje, lepra-patiënte, heeft onlangs bij een bezoek aan Pelantoengan mijn hart geroerd, toen zij mij vertelde dat zij de nieuwe medicijn kreeg en dat zij reeds veel beter was, want het kenteeken was bijna verdwenen van haar hand. Zij stak de hand uit om ze mij te laten zien en haar gelaat glansde van hoop en vregde. Ze zeide dat het gevoel reeds op dat plekje terug was gekomen. Ik kon niet laten een ernstig gebed op te zenden tot God, dat spoedig het ware en blijvend geneesmiddel gevonden worde.

Van de nieuwe kolonieën zou ik veel kunnen zeggen, want daarmede zijn wij juist zeer druk bezig. Maar gebrek aan plaatsruimte verbiedt mij in bijzonderheden af te dalen in dezen brief. Ik moet echter zeggen, dat wij een nieuwe kolonie in Djambi ontwerpen en dat wij zoo goed als besloten zijn omtrent het terrein enz. voor een nieuwe en groote kolonie voor West-Java. In dit verband gevoel ik, dat ik mijn warmste dank moet brengen aan den Resident der Preanger-Regentschappen, die geen moeite of tijd heeft gespaard om ons behulpzaam te zijn in het vinden van een geschikt terrein.

Onze eigene Generaal heeft beloofd de noodige officieren te verschaffen voor deze nieuwe kolonieën en om in ieder ander opzicht te steunen. Zoo zetten wij, in hoop en geloof op den zegen van God, onze plannen voort, om honderden, en zoo mogelijk duizenden meer dezer arme lijdens te helpen, voor wien een groote plaats in ons hart is.

Maar nu mijn beroep op uw medewerking in onze poging om de fondsen bijeen te brengen die wij noodig hebben en om uw eigen edelmoedige bijdrage aan de som, die wij zullen moeten vergaaren. Verleden jaar brachten wij in deze aanvraag f 75.000,— bijeen, waarvan wij iedere cent hard noodig hadden.

Dit jaar zullen wij trachten f 80.000,— bijeen te brengen en ik vraag in alle ernst, maar ook in het volste vertrouwen, dat iedere lezer van de Strijdkreet ons te hulp zal komen en alles doen wat hij kan om ons te helpen.

De boeken van het afgelopen boekjaar, werden belangeloos en op vriendelijke wijze nagezien door de Heeren Jhr. L. W. van Suchtelen, President-directeur van het Technisch Bureau „Soenda” en Ch. Hulster, Hoofdagent van de NILLMI, beiden te Bandoeng. Hieronder volgt een afschrift van het verslag hunner bevindingen:

De administratie vestigt een ordelijken en netten indruk, en bleek ons, met zorg te zijn bijgehouden. De Balansen en de Rekening- en Verantwoording werden door ons accoord bevonden. Voorts mochten wij constateeren dat de giften voor het doel worden aangewend, waarvoor zij gegeven zijn. Tegenover een bijdrage aan het Internationaal Hoofdkwartier te Londen, voor het Internationale Zendingfonds, van f 26.379.23 staan verschillende giften uit dat Fonds van te zamen f 24.600,— terwijl uit genoemd Fonds mede door Londen bekostigd werd de uitzending van Officiëren. Wij wenschen dit te releveren waar bij sommigen de meening schijnt te bestaan, als zou een deel der gelden in Nederlandsch-Indië opgebracht, uit het land vloeien. De salarissen van Officiëren in alle rangen, zijn zoo minime, dat wij het niet wagen bedragen te noemen.

Vertrouwende op allen om ons te helpen tot het uiterste van hun vermogen en ieder de beste zegenningen des Heeren toewenshende,

verblijve Uw dienstwillige:

J. CUNNINGHAM.

Leider van het Leger des Heils.

TOEN ik in het jaar 1904 voor de tweede maal uit het verre Oosten naar Europa terugkeerde,” zoo vertelt iemand in de *Kriegsruf* (Duitsche Strijdkreet) en toen de lange zeereis van zeven weken bijna ten einde was, had ik den laatsten dag van onze reis een gesprek met een jong ingenieur, een van mijn mede-passagiers. Terwijl wij langs de schoone Italiaansche kust stoomden, spraken wij over allerlei, wat wij in die verre landen gezien en ondervonden hadden.

De jonge man had meegewerkt aan den bouw van de groote spoorbaan door Siberië en Mandsjoerije, en keerde nu, nadat de tijd van zijn contract verstreken was, naar zijn vaderland terug. Ik bemerkte, hoe levendig hij zich op het thuis-komen verheugde. Toen de stad Genua in 't zicht kwam, vroeg ik hem, of hij van plan was, eerst nog de stad en vooral het wereldberoemde kerkhof Campo Santo te bezichtigen, of dat hij dadelijk de reis over de Alpen en verder naar Duitschland dacht voort te zetten.

„O,” zei de jonge man, „Genua heeft nu geen aantrekkingskracht voor mij en Boven-Italië kan mij thans niet boeien. Ik brand van verlangen om mijn vaderland terug te zien. Den eersten trein, die naar Zwitserland en Duitschland vertrekt, neem ik. Ik kan mijn hart, dat van verlangen onrustig klopt, niet meer bedwingen.”

„Ook ik zou wel graag dadelijk doorreizen naar Duitschland,” was mijn antwoord; „maar als ik dat doe, kom ik midden in den nacht thuis, en dat doe ik liever niet.”

MOEDERS OUDE SLEUTEL.

Een eigenaardige glimlach speelde mijn reisgenoot om de lippen, toen hij antwoordde:

„Daarop ben ik gewapend om bij nacht en ontij thuis te komen, en ik verheug er mij zelfs op. Ik wil u ook wel vertellen, op gevaar af, dat u mij uitlacht, waarom het mij hetzelfde is, op welken tijd ik thuis aankom.

Toen ik drie jaar geleden het contract sloot met die spoorwegmaatschappij, wilde mijn lieve moeder mij eerst geen toestemming geven om zoo ver weg te gaan. Ik ben haar eenige zoon. Eindelijk gaf zij mij toch, hoewel met een bezwaard hart, haar toestemming; maar toen de tijd van scheiden aanbrak, kwamen er nog veel zuchten en tranen. Toen wij den laatsten avond bij elkaar zaten en moeder de laatste dingen in mijn koffer pakte, haalde zij ten slotte onzen ouden huissleutel en stopte dien, zonder een woord te zeggen, tusschen mijn goed in den koffer. Dien sleutel heb ik nu de laatste drie jaar daarginds van de eene plaats naar de andere meegenomen. Ik wil u wel bekennen, dat ik hem vaak in een rustig uurtje te voorschijn gehaald heb en dat dan menigmaal een traan op den ouden sleutel gevallen is. U zult nu wel begrijpen, waarom ik zoo naar huis getrokken word. Ik moet toch eens gauw probeeren, of de oude sleutel nog past.”

Toen heb ik den jongen man nog eens wat opmerkzamer aangekeken, en zoo bij mij zelf gedacht: Wat moet dat een lieve vrouw zijn, dat oude moedertje! Die zou ik graag leeren kennen!—En gij keert ook niet terug zooals zoo vele anderen, die in het moeras van de groote steden in het Oosten het beste wat zij bezaten, hun eer en hun goeden naam, hun geweten en hun ziel hebben bezoedeld. Gij schijnt gezond naar lichaam en ziel terug te keeren en met een openhartigen blik uw moeder tegemoet te kunnen treden. De oude huissleutel heeft u goede diensten bewezen, maar meer nog de stille gebeden, die u overal vergezeld hebben.

En toen kwam nog een andere gedachte bij mij op: Hoe zou het zijn, als toch iedere moeder haar kind, dat uitgaat in deze koude, vreemde wereld, zulk een sleutel kon meegeven! Maar niet alleen een sleutel, die het kind altijd, hoe ver het ook ooit van het ouderhuis weg moge geweest zijn, de deur van dat huis weer opent, maar boven alles een sleutel, die toegang geeft tot het Vaderhuis in den hemel. Van meer belang toch dan de terugkeer in het ouderlijk huis, is voor elk menschenkind de terugkeer naar het Vaderhuis en het Vaderhart van God.

Van nature leven wij allen van

Hem gescheiden! maar de wereld, waarin wij wonen, is ons vaderland niet en kan ons ook ons vaderland niet vergoeden.

Eenmaal was dat anders. De morgen van het menscheijk geslacht was licht en schoon. Geen scheidende was er tusschen God en den mensch; in innige gemeenschap verkeerden zij met elkander. Maar een boos vergift kwam in de menschen; de zonde.

Door de bedriegerij van satan werd de gemeenschap tusschen God en den mensch verbroken. Toen de mensch aan de influisteringen van den booze gehoor gaf, en zijn hart opende voor de zonde, toen werd de deur van het Vaderhuis voor hem gesloten, want God en de zonde kunnen geen gemeenschap met elkander hebben. Gods heiligheid en heerlijkheid stelden een engel aan om den ingang van het Paradijs te bewaken en den zondaar den toegang er toe te beletten. En een sleutel om die gesloten poort te openen, heeft geen mensch ooit kunnen smeden.

Maar zulk een sleutel is onder zwaren zielestrijd en namelooze smart gesmeed geworden op Golgotha door onzen Heiland. Hij heeft daardoor voor zondaars den toegang tot het Paradijs geopend.

Hebt gij, lezer, dezen sleutel reeds ontvangen, waarmee gij eenmaal de eeuwige woning kunt binnengaan? Die sleutel heet schuldvergifenis, verlossing van de zonde door Jezus' Bloed.”

DEMONSTRATIEVE BIJEENKOMSTEN op CELEBES.

De Divisie-Officier, Majoor J. Thomson, schreef vol opgetogenheid over een reeks samenkomsten gehouden in het centrum van ons zendingsgebied op Celebes. Alle officieren en onderwijzers uit het district waren tezamen gekomen en hadden meer dan zeventig schooljongens meegebracht. Nu zijn schooljongens op Celebes over het algemeen groote jongens, bijna volwassenen, die dus niet opzien tegen eenige dagen marcheeren uit hun verafgelegen kampongs, naar Kalawara, de plaats waar de D. O. woont en waar de landbouwkolonie en het jongenshuis gevestigd zijn. Die vroolijke scharen wekten nogal wat opzien langs de wegen, waarlangs zij optrokken naar de verzamelaarsplaats en natuurlijk maakten de geleidende officieren gebruik van de gelegenheid om van het Evangelie te getuigen, door woord en lied. Dit was wel iets heel bijzonders in die anders zoo rustige streken, waar het leven zoo kalm daarheen vloeit.

Drie dagen lang werden er samenkomsten te Kalawara gehouden en de Zondag is een dag vol beweging geweest. Op vier verschillende punten van de Kolonie werden er bidstonden gehouden, vroeg in den ochtend. Later op den dag heiligings-samenkomsten, waarbij de officieren elkander afwisselden en in de vele verschillende talen de jongens en ouderen toespraken.

Het heilssoldaat worden is een groote stap voor den inwoner van het zendingsgebied. Eerst wanneer hij een geruimen tijd als „volgeling” te boek heeft gestaan en ernstige blijken geeft van verandering des harten en oprecht begeeren om Christus na te leven, kan hij heilssoldaat worden en het was dus een verblijvend bericht dat, gedurende een der massa-bijeenkomsten een klein aantal heilssoldaten kon worden ingezegend. Ook was het belangwekkend te vernemen dat een echtpaar Inlandsche officieren hun wensch te kennen hadden gegeven hun beide kinderen aan den Heer en Zijn dienst te wijden, waartoe de opdrachtdienst eveneens in een der massa-bijeenkomsten plaats had.

Den volgenden dag trof het, dat de controleur en de magaoe (Inlandsche vorst) Kalawara bezochten en daar die dag gewijd was aan ontspanning, konden de heeren zich vermeien in de vroolijke spelen der jongens, waaraan ook wat gaarne door de ouderen werd deelgenomen.

Majoor Thomson nam in den namiddag de officieren en de onderwijzers afzonderlijk, om wat dieper in de geestelijke dingen in te gaan en onze makers, die zoo veel hebben te geven aan de dorstige zielen der heidenvolken onder hun invloed, te doen genieten van een dieper onderzoek van de Bijbelsche waarheden.

In de volgende dagen hadden ook vrije- en ordeoefeningen plaats, vlag- en sjerp oefeningen, terwijl de diverse fluitkorpsen het geheel opluisterden. De geheele poging was een van die feesten, die in menig land zoo goed bekend zijn in het Leger des Heils en waarin de zielen worden opgewekt tot grooter lof aan God voor de eidelooze gaven door Hem geschonken aan den mensch, die zich in blijmoedig geloof aan Zijne leiding overgeeft. Ook hier heeft dit feest zijn doel bereikt. Honderde jongelieden hebben den wensch te kennen gegeven volgelingen van Jezus te worden en velen hunner werden grondig bekeerd.

De onderwijzers en Inlandsche officieren hebben een beter denkbeeld gekregen van wat het Leger des Heils beoogt en allen, Europeesche en Inlandsche officieren, onderwijzers en leerlingen, de bergbewoners en de lieden uit het Palloedal, zijn dichterbij gebracht tot den Heiland en hebben Hem inniger leeren liefhebben dan ooit te voren.

OVER EEN OUDE BOUWVERORDENING.

SOMMIGEN onzer lezers zullen allicht geneigd zijn te denken, dat dit onderwerp alleen aan architecten belang in zal boezemen. Echter is er soms wel iets belangwekkends in zoo'n wet voor anderen en zeker meen ik, dat dit het geval is met die oude, oude wet op het bouwen, die wij onder vele andere wetten van Mozes vinden in Deuteronomium 22: 8, „Wanneer gij een nieuw huis zult bouwen, zoo zult gij om het dak een borstwering plaatsen”.

Dit is al een heel eenvoudige verordening, heel wat eenvoudiger dan waarmede de bouwheer heden ten dage te maken heeft. Maar de tijden zijn thans ook zoo anders. Het leven in de dagen van ouds was heel wat rustiger. Onlangs schreef men in een courant dat de jacht naar geldelijk voordeel de grondslag is van de huidige maatschappij. Nu heeft geld altijd wel een voorname rol gespeeld, maar ik denk toch dat er in de oude tijden minder jagen naar voordeel en winst was. Dat heeft ook invloed op het bouwen. Toen bouwde men een huis om het te bewonen en het zoo mogelijk aan kinderen en kindskinderen na te laten. Was men rijk, dan maakte met zijn huis mooier en meer soliede dan iemand die minder bezat— in ieder geval men maakte van zijn huis het beste wat men er van maken kon. Er waren ook vele familiën die met hunne kudden van plaats tot plaats reisden en dus slechts tijdelijke woningen bouwden. Voor hen waren dus ook al geen ingewikkelde bouwverordeningen noodig. Tegenwoordig bouwt men veelal om de woningen aan anderen te verhuren en daardoor winst te maken. Uiteraard leidt de soliditeit daaronder en daarom moesten de wetten voortdurend strenger en uitvoeriger worden.

Toch schijnt men in dien rustigen ouden tijd ook wel eens slordig geweest te zijn, evengoed als in den tijd van jagen en onrust waarin wij thans leven. Ja, te veel rust is ook al niet goed. De ziel, die al te gerust leeft en te weinig deel heeft aan 's werelds kommer en verdriet, loopt gevaar zijne waakzaamheid te verliezen. Laat ons den Heer danken voor den strijd des levens, die ons wakker houdt en waakzaam doet zijn.

Laat ons even stilstaan bij een eigenaardigheid van die huizen in Palestina. Ze hadden geen schuine daken, doch meestal geheel platte, die feitelijk een deel van de woning uitmaakten. Het gezin vertoefde menigmaal een belangrijk deel van den dag op dit dak en dikwijls ook in den nacht. Was het binnenshuis te warm, men ging naar boven. Brandde hier de zon te fel, men spande tapijten of een tent waaronder men koelte zocht.

Er is een groote overeenkomst tusschen deze soort woningen en het huis waarover wij het meer in het bijzonder willen hebben, namelijk den gemeenschapskring waarvan wij deel uitmaken, den kring van familie, vrienden en kennissen. Dat kringetje is als zulk een huis in het Joodsche land. Er zijn kamers in, waarin wij ons terug kunnen trekken om te rusten of gemeenschap met God te zoeken. Er zijn vertrekken waar wij onzen arbeid kunnen verrichten of studeeren. Er is een dak waarop wij ons kunnen verheffen, genieten van het volle licht, genieten van een wijd uitzicht, genieten van de heerlijke kleuren waarmede God te avond en te morgen het uitspanst tooit.

De wetgever eischte niet, dat er een muur rondom het dak gebouwd zou worden. Neen, aan

ieder bleef het uitzicht van harte gegund. Wij mogen wel een blik slaan op het leven rondom en de gedachten van de binnenkamer toetsen aan de werkelijkheid. In de kamers moeten wij ons te vaak met kunstlicht behelpen en bezien wij het leven dus met beperkt licht en op bekrompen wijze. Te dikwijls ontmoeten wij menschen, die de gebeurtenissen van het leven of de daden en woorden van anderen alleen maar bekijken bij hun eigen kleine licht—en och, hoe menigmaal zouden zij anders oordeel, wanneer zij naar buiten gegaan waren— naar boven in het volle zonnelicht! Maar zij blijven in hun kamers en denken dat hun kaarsje een zon is.

Onze godsdienst eischt ook geen muur, die een vrij uitzicht belemmert. Wel een borstwering!

Wij leven niet alléén op het dak van ons kleine kringetje. Daar komen ook de kinderen, daar zijn ook jonge bekeerlingen. Daar zijn zwakken en wankelmoedigen.

Het zonnelicht schijnt overal en geeft vroolijkheid en vreugde.

En dan is er zooveel te zien. Daar beneden in de straat gaan de menschen voorbij, kooplieden die hun waar luid roepend te koop aanbieden,— de grooten van de stad met hun gevolg, rijk uitgedoste lieden. Het dagelijksch leven, de dingen die van beneden zijn, gaan onze kring voorbij en er valt zoo veel aantrekkelijks en opmerkelijks waar te nemen.

Vogels en vlinders vliegen ons over het hoofd en de kinderen loopen ze na en willen ze in hun speelschheid pakken. Men bouwt zich luchtkasteelen en vormt zich idealen en wie kent niet zijn tijd van ingespanten jagen en pogen om zijn idealen te verwezenlijken.

Wat is het leven op het dak van het huis van onze gemeenschapskring gevaarlijk, als er geen hek, geen borstwering omheen staat of als de borstwering niet hecht en betrouwbaar is.

Wat is dan daartoe noodig? Wie zal daarin voorzien?

Wij! Gij en ik! Christenen wier geloof en godsdienst oprecht zijn en onwankelbaar. Wij zijn het aan wie de wereld houvast moet hebben.

De jonge bekeerling, de zoekende ziel vinde in hem, die belijdt een Christen te zijn, een veilige gids op den weg ten hemel.

De jonge mensch, vol van idealen en schoone voornemens, vinde in den Christen een vertrouwen inboezemend raadgever.

De onbezonnene moge zich stooten aan de borstwering die hem midden in zijn vaart stuit,— menigeen heeft zijn behoud te danken aan den moedigen strijder, die hem voor den ondergang behoedt heeft.

De teleurgestelde ziel, te zeer neergebogen door de slagen van het lot, moge nieuwe hoop opdoen en een krachtigen steun vinden wanneer een Kind van God zijnen weg kruist.

Er zijn Christenen van wien kracht uitgaat als men ze slechts ontmoet. Zij bezitten een innerlijke kracht waarvan zij de eersten zijn om te erkennen, dat het is de kracht van hun God, door het geloof in hen gewerkt. Zij deelen die kracht mede aan anderen, zonder veel prediken, zonder veel woorden. Zulke Christenen vormen een hechte borstwering en het moge het heerlijk deel van ieder onzer lezers zijn, om die kracht deelachtig te worden. En dan te onderhouden door een innige gemeenschap met God den Vader door Jezus onzen Heiland.

BLIJDE INKOMST.

Samenkomsten ter verwelkoming van de jongstaangekomen Versterkingen in Weltevreden en Bandoeng.

„Als de volkeren voelden, zooals de enkeling gevoelt, wat zou de wereld er anders uitzien.” Dit was de gedachte die tot een der aanwezigen kwam in een der samenkomsten ter verwelkoming van de internationale groep officieren die ter versterking onzer strijdkrachten onlangs voet aan wal zette te Priok. En daar stonden vóór ons een achtal officieren, afkomstig uit Frankrijk, Engeland, Noorwegen, Zweden en Nederland, die tezamen, na een door een samenloop van omstandigheden langdurig geworden reis, in goede harmonie en beziel met die goddelijke liefde, die verschil van nationaliteit doet vervagen, in Indië zijn aangekomen om deel te nemen aan den omvangrijken arbeid van het Leger des Heils in deze landen.

Kolonel Cunningham liet in de samenkomst te Bandoeng op opvallende wijze zien hoe de geest en de liefde Gods den mensch doet heenstappen over de grenzen die door liefde tot het eigen vaderland gesteld worden en te dikwijls te ver doorgedreven worden. De Kolonel riep op een oogenblik Majoor Giebler op en plaatste haar tusschen Kapiteine Muller en Kapiteine Brookes. Zoo zagen wij de Duitse zusterlijk tusschen de Fransche en de Engelsche staan, in den geest en inderdaad vereenigd door één groot doel.

In beide samenkomsten, te Weltevreden en Bandoeng, was een blijde geest de heerschende. Hoe heerlijk en krachtig klonken de liederen en wat een moed en geloofsvertrouwen sprak er uit de wijze, waarop het „Neen, nimmer alleen” werd uitgeroepen. De nieuw-aangekomen makers getuigden van hun vreugde op de plaats van bestemming te zijn aangekomen. In Weltevreden was het Zuster Frans en in Bandoeng Adjutant Loois die, als vertegenwoordiger van de hier aanwezige arbeiders in den Wijngaard, hartelijk welkom toeriepen aan de nieuw-aangekomenen en ook in hun toespraken klonk een toon van blijheid en geloofsvertrouwen door.

Beide samenkomsten werden door Kolonel Cunningham geopend met een warm woord van welkom en gesloten met een ernstige toespraak. Deze toespraken ademden die weldadige rust die slechts door de kracht des geloofs het eigendom van den mensch zijn kan en die alle aanwezigen in een stemming van ernst bracht, die toch met opgewektheid gepaard ging.

Op Kramat zochten dan ook drie zielen den Heer, onder wien een jongeman, kortelings uit Holland aangekomen, die zoo zeer verlangde naar Gods vergiffenis dat, hoewel hij eerst onder de bidstond binnenkwam, aan de zondaarsbank neerknielde. △

KAMPDAG TE DEPOK.

Maandag den 2den Pinksterdag j.l. hielden de vereenigde korpsen en het meisjeshuis van Weltevreden, een kampdag te Depok, onder leiding van Kommandant Schipper.

Er werden twee openluchtmeetings gehouden en daartusschen een marsch, met het muziekkorps van Kramat, door het plaatsje. Een flinke, aandachtige schare woonde onze meetings bij, terwijl aan het eind der tweede samenkomst de WelEerwaarde Heer Legrand, hulp-prediker te Depok, eenige waardeerende woorden wijdde aan de nagedachtenis van den Stichter van het Leger des Heils. Wij danken dien Heer voor zijne welwillende medewerking aan het welslagen van onzen kampdag. Bij het vertrek speelde het muziekkorps voor het huis van den hulpprediker: „Dat 's Heeren zegen op u daal.”

God heeft ons dien dag op wonderbare wijze gezegend, geholpen en geleid.

Zijn naam zij eeuwig eere!

Br. H. L. V. E. SALOMON

In verschillende steden en dorpen van China doen onze officieren alles wat ze kunnen om den nood door voedselgebrek, te lenigen. Ensign Daro van het Tsjj Tsjuang Tzu District schrijft: „de ellende en de armoede wordt steeds erger. Uit de geheele landstreek komen de armen tot ons. Op den nieuwjaarsdag gaf ik aan een aantal kinderen een warm maal. Wat een genot! men vertelde mij, dat dit het eerste behoorlijk voedsel was, dat deze kinderen sedert een jaar genoten hadden.